

An abstract painting featuring a dark, textured background with vibrant, swirling colors like blue, purple, orange, and pink. Two prominent white stars are visible in the upper half. The overall style is expressive and colorful.

האיש ושמו עורב

סיפור ריצרד ואן קאמפ
ציורים ג'ורג' ליטלצ'ילד

אגדה של אינדיאנים מקנדה

שני נערים רקדו כמו מטורפים וניסו ללכוד את העורב. הם נתנו הוראות זה לזה כיצד למנוע ממנו להימלט. העורב צרח ושרק עליהם.

הנערים הכו בעורב במקלות הוקי שבורים וכבר כנף אחד שלו נראה שבור. הוא היה מקפץ ומדרדר וניסה להסתתר אחרי ערמת קופסאות במוסך הסמוך.

כריס צעק: "איפה הוא? לאן ברח?"
טובי השיב "אינני יודע. יתכן והוא בפינה כלשהי. לך מצא אותו!"
"אני לא הולך. שכח מזה. לך אתה!"
"לא, אתה ראשון!"

העורב ניצל את הויכוח כדי לעבור בין שני
הנערים אל הכביש. משק כנפיים בלבל את
הילדים והם תפסו זה את זה.
הם הביטו סביב אך העורב נעלם.

אותה בכל הרחוב. "מספיק" אמר האיש
"מי ההורים שלכם?"
הילדים נבהלו. הם ידעו שהם בצרה צרורה.
האיש עמד מעליהם והם הרגישו שלא יוכלו
לשקר לו. הוא קרא להם והם יצאו לרחוב.
בסוף טובי ענה: "הורים שלנו הם גוון וקן
גריאיס. אנו חיים שלושה בתים מכאן."
"הביאו אותי אליהם" אמר האיש. והם
הובילו את הזר לביתם.

אך לפניהם עמד איש גבוה. הוא נראה כועס.
"אתם, הילדים" נשמע קולו הרם, מה
עשיתם לעורב?"
כריס ניסה לברוח כשהוא מושך את אחיו
בחולצתו, אך האיש עצר אותם. "ניסינו
לעזור לו" מלמל טובי "הוא היה פצוע ו.."
"שתוק!" זעק האיש "אתה משקר. אתה
יודע מה עשיתם? איזה פשע איום זה?"
"הי, עזוב" אמר כריס "בסך הכל זה היה רק
עורב. הם נכנסים לערמות אשפה ומפזרים

הם נכנסו וקראו לאמא שלהם לצאת.
בעצמם הם רצו לחדר שלהם, כשהם עוברים
ליד אמא בדרכם. ידי אמא היו מלאות סבון
והיא שאלה מי מחפש אותה, אך הם לא ענו.
הם קפצו על המיטות ורק קיוו שלא יקבלו
מכות.

אחרי כמה דקות שמעו דפיקה בדלת, אך
הם עשו את עצמם ישנים. "קומו אתם,
שניכם" קראה אמא "אני יודעת שאתם
ערים." היא אמרה להם לרדת למטה. אמרה
שהם בצרה גדולה ושהיא מאוד מאוכזבת
מהם.

טובי וכריס ירדו בברכיים רועדות וראשים
מושפלים.
האיש המתין להם.

**"שבו" אמרה אמא "אני רוצה שתקשיבו
לאדם הזה." היא עברה למטבח, שם ישב
גם אבא שלהם. הם לא דיברו ביניהם ורק
הקשיבו.**

**האיש ישב מול שני הבנים, עישן סיגריה
ולגם מהקפה. הבנים הביטו זה בזה. העישון
היה אסור בבית.**

**השתררה שתיקה ארוכה כשהאיש הביט
עליהם. הם ראו שהוא בעל שערות ארוכות
ושחורות ועיניים גדולות. הוא לבש בגדים
ישנים והריח מעצי אורן. כריס חשב שלא
היה דבר שהאיש הזה לא ראה, וטובי פקפק
האם האיש בכלל ישן אי-פעם. האיש לקח
נשיפה ארוכה בסיגריה והתחיל לדבר.**

**"אתם לא יודעים, אך כשהכיתם את העורב,
נכנסתם לצרה גדולה. ההורים שלכם אמרו
שעוד אף פעם לא יצאתם לשדות. אולי זה
מסביר את מעשיכם. אך אני אספר לכם על
אדם, שאהב לפגוע בעורבים. זה סיפור
אמיתי, לכן תקשיבו ולמדו מכך."**

אחר כך המשיך: "ובכן, הוא נהג לירות חצים בעורבים. ויום אחד פגע באחד מהם. הוא לא התכוון לצוד כדי לאכול אותם, הוא רק רצה לפגוע בהם. והוא לא השתמש בחצים רגילים. חצים שלו היו קהים, וזה כואב מאוד, תאמינו לי בנים."

"היה פעם איש כזה. הוא היה זקן ומרושע. הוא לא חייך אף פעם ולאיש לא אמר מילה טובה." המספר הפסיק ושוב נשף בסיגריה ולגם מהקפה.

"העורב שנפגע לא יכול היה לעוף ולא יכול גם לעשות שום דבר אחר. לכן הוא התחיל לעקוב אחרי האיש הזקן. הוא עקב אחריו יום ולילה. האיש לא יכול היה ללכת לידידיו, גם אילו היה לו כאלה, כי העורב הלך אחריו לכל מקום.

אחרי זמן הוא לא יכול היה גם לישון, כי ידע שהעורב מביט עליו. לכן יום אחד נכנסה לו שטות לראש והוא טיפס על עץ כדי לישון שם. העורב רק ישב למטה והמתין לו. האיש ישן קצת, אך כאשר התעורר, העורב עדיין היה שם."

"מאז האיש התהלך במשך כל הימים ולילות
ורק מדי פעם עצר כדי לישון על עץ. בסוף
התחיל לקפוץ מראש העץ אחד לשני, רק
כדי לא לראות את העורב. ויום אחד, תוך
כדי קפיצה, החליק ונפל. אך כשנפל הוא לא
הגיע לארץ. כשנפל הוא התחיל להשתנות.
וידעים אתם במה הוא הפך?"
"לעורב" ענו יחד שני הנערים.
"זה נכון" אמר האיש "אבל יודעים אתם
מה?"
"מה" שאלו הנערים.
"הוא נשאר נבזה, כמו שהיה קודם."

"האיש שהפך עורב עף חזרה הביתה, כדי לבלוש אחרי כל האנשים שהוא הכיר. הוא עף לכפר שלו וכשהגיע לשם ראה הלוויה. ויודעים אתם של מי הייתה ההלוויה?" "של הזקן."

"נכון. ויודעים אתם מי בא להלוויה?" "אף אחד" אמרו הבנים. "טעות" אמר האיש "כולם באו." "מה?" אמר טובי.

וכריס אמר "ואני חשבתי ש.., חשבתי שאמרת.., חשבתי שלאיש לא היה איכפת ממנו."

"כן" המשיך האיש "זה מה שגם חשב הזקן. זהו למה הוא היה כל כך נבזה וזה מדוע הוא אהב לפגוע בעורבים."

אך כשהוא ראה את כל אנשי הכפר שרים
בהלוויה שלו, הוא ידע שהיה לו בכפר מקום
כמו לכל אחד אחר. הוא ידע שהוא לא לבד.
הוא רצה להגיד לאנשים שהוא מצטער, אך
לא יכול היה לדבר. הוא יכול היה רק לקרקר
כמו כל העורבים.

ואז האיש שהפך לעורב התחיל להשתנות
באמת. אז הוא התחיל לשמור על אנשים של
כפרו."

וכשהניחו את הרשתות כדי לדוג דגים
ששטו עם זרם הנהר."

"הוא שמר עליהם כשיצאו לאגמים לצוד
איילים.."

הוא שמר עליהם כשיצאו מעל קו העצים כדי לצוד קאריבו. ופעם הייתה סערת שלג איזמה והפרידה את האנשים אלה מאלה. קבוצה אחת סידרה מחסה והם היו בטוחים. אך קבוצה שניה התחילה להתהלך במעגלים. הוא קרא אז לאנשים שנאבדו בסופת שלג והם הלכו אחריו. הוא הוביל אותם לקבוצה השניה וכך הציל אותם. העורב הציל אותם מכפור."

"וואו" אמר כריס.
"זה מדהים" אמר טובי.
"כן" אמר האיש "אתם מבינים עכשיו מדוע
צריך לכבד עורב?"
"כן" ענו הנערים, כשהפנים שלהם בווערים,
מתביישים במעשה הקודם שלהם.
"טוב" אמר האיש "אני חושב שהבנתם.
מוטב שאלך."
הוא הניח את כוס הקפה וקם. כריס וטובי
ליוו אותו לדלת. הם רצו שיישאר עוד ויספר
עוד סיפורים על חיות ועל היותו אינדיאני.
"אדוני" אמר טובי "האם האיש הזה הפך
אי-פעם שוב לבן-אדם?"
הזר עצר לפני הדלת. "לפעמים, כשאנשים
שוכחים משהו, הוא נהפך שוב, אך לא לזמן
רב."
"הו" אמרו הנערים, כשהם מביטים זה לזה.

אך האיש הלך, תוך משק כנפיים חזק.